

Bydliště: Dětský domov - Příběh Samuela

~

***Permanent address: Children's home -
Samuel's story***

Bydliště: Dětský domov - Příběh Samuela

by

Veronika Hlaváčová

Radiožurnál / Český rozhlas

SYNOPSIS

Bydliště: Dětský domov - Příběh Samuela

Reportáž o Samuelovi je součástí pětidílné série o různě starých dětech z dětských domovů. Cílem je sledovat tyto respondenty i v následujících letech. Nejmladší Sam je žákem páté třídy, který se dostal do dětského domova náhle. Do 11 let vyrůstal s babičkou, která ale nečekaně zemřela. První měsíce pro něj byly hodně těžké. Ale jak říká, snaží se teď věnovat škole a milovanému fotbalu. S natáčením první řady časosběrného projektu Radiožurnálu s názvem Bydliště: Dětský domov Samuel souhlasil okamžitě. Chce, aby lidé věděli o dětech z dětských domovů víc.

Permanent address: Children's home - Samuel's story

The report about Samuel is part of a five-part series about children of various ages from children's homes. The aim is to follow these respondents in the coming years. The youngest, Sam, is a fifth-grade student who suddenly ended up in a children's home. He grew up with his grandmother until he was 11, but she died unexpectedly. The first months were very difficult for him. But, as he says, he is now trying to focus on school and his beloved football. Samuel immediately agreed to interview the first series of the time-lapse project of Radiožurnál called Permanent address: Children's home. He wants people to know more about children from children's homes.

Bydliště: Dětský domov - Příběh Samuela

Reportáž o Samuelovi je součástí pětidílné série o různě starých dětech z dětských domovů. Cílem je sledovat tyto respondenty i v následujících letech. Nejmladší Sam je žákem páté třídy, který se dostal do dětského domova náhle. Do 11 let vyrůstal s babičkou, která ale nečekaně zemřela. První měsíce pro něj byly hodně těžké. Ale jak říká, snaží se teď věnovat škole a milovanému fotbalu. S natáčením první řady časosběrného projektu Radiožurnálu s názvem Bydliště: Dětský domov Samuel souhlasil okamžitě. Chce, aby lidé věděli o dětech z dětských domovů víc.

Original script

Redaktorka: Kam teď jdeme?

Samuel: My teď jdeme do koupelny.

Redaktorka: Ty jsi Samuel, ale nejčastěji všichni ti říkají Same?

Samuel: Ano, je to tak.

Redaktorka: Ty jsi přišel ze školy, sundal sis tady v předsínce boty, jdeš si umýt ruce. Každý tady máte svůj ručník?

Samuel: Ano, svůj ručník

Redaktorka: Vás je zhruba nějakých sedm ve skupince?

Samuel: Ano, tady jsou takhle pokoje

Redaktorka: Same, ty mě provádíš dětským domovem v Praze, v Dolních Počernicích. Tobě je dvanáct let, jsou tady i mladší děti, jsou tady i starší, to jsou rodinné skupiny?

Samuel: Ano, tady máme vlastně kuchyň s obývánkem. Tady vařím.

Redaktorka: Vaříš?

Samuel: Ano, ano, ano, vařím, umím udělat kari nebo čínu, i špagety, i bábovku dokonce umím udělat.

Redaktorka: To je takový velký prostor, máte tady televizi, gauč, ale i velký jídelní stůl.

Samuel: Teď míříme do mého pokoje.

Redaktorka: Ten pokoj je takový užší, v levé části jsou postele a jsou tady dvě postele.

Samuel: Tady spím já a jsem tady sám a je to dobrý, podle mě mám více jako soukromí.

Redaktorka: Pak tady v pravé části jsou zase psací stoly, okno. Máš tady rozvrh, chodíš do 5.B. Dneska jsi měl výtvarnou výchovu, češtinu, matematiku.

Samuel: Hodně pracujeme s telefony a hodně s elektronikou.

Redaktorka: A ty máš telefon, ten jsi dostal tady v dětském domově?

Samuel: Ne, ne, ne, to už jsem měl od mé babičky, která mi ho koupila.

Redaktorka: Ty a vedení dětského domova souhlasí s tím, že bych se zeptala na to, jak jsi se sem dostal. Ty jsi tady krátce, je to zhruba rok, zmínil jsi babičku, ty jsi bydlel zhruba od jednoho roku do jedenácti u babičky?

Samuel: Ano, a vlastně babička nechodila moc k doktorovi. A jako.

Redaktorka: Tobě ta babička zemřela, takže v podstatě ty ses najednou dostal z té péče domácí do dětského domova.

Samuel: První začátky tady pro mě byly fakt hrozné, jako zvyknout si. Já jsem brečel vlastně první dva měsíce furt a nic mě jako nedrželo jako takhle, abych byl šťastný. A už jsem nebyl to, co já, ale potom vlastně, když jsem si tady zvyknul, tak už to šlo celkem nahoru. Furt na babičku myslím, ale jako určitě ten život není ztracený. Teďka musím se věnovat škole a jiným zájmům.

English script

Reporter: Where are we going to?

Samuel: We're going to the bathroom.

Reporter: Your name's Samuel but people usually call you Sam, don't they?

Samuel: That's right.

Reporter: You've just come home from school and taken your shoes off in the small hall and now you're going to wash your hands. Has everyone got their own towel?

Samuel: Yes, they do.

Reporter: Are there about seven of you in the group?

Samuel: Yes, these are the rooms.

Reporter: Sam, you're giving me a tour of the children's home in Dolní Počernice, Prague. You are twelve but there are younger as well as older children here. Are these kind of family groups?

Samuel: Yes, we've got a kitchen with a living room. This is where I cook.

Reporter: Cook?

Samuel: Oh, yes, I cook. I can cook curry, Chinese food and spaghetti. I can even bake a marble cake.

Reporter: This is such a large space. There's a TV, a sofa and a big dining table.

Samuel: Now we're going to my room.

Reporter: The room is a bit narrow and there are two beds on the left.

Samuel: I sleep here and I am here alone, which is good. I guess I've got more privacy.

Reporter: On the right hand side there are writing desks and a window. You've got a timetable here. You're in class 5 B and today you had art, Czech and mathematics.

Samuel: We work a lot with our phones and with electronic devices.

Reporter: And you have your phone. Did you get it here at the children's home?

Samuel: No, no, no, I got it from my granny, who bought it for me.

Reporter: You and the children's home management agree that I may ask you how you came here. You've only been here for a year. You've mentioned your grandma. You used to live with your grandma from the age of one until eleven. Is that right?

Samuel: Yes. And granny didn't see her doctor very often, you know.

Reporter: Your grandmother died, so you suddenly went from home care to the children's home.

Samuel: The beginnings were really terrible. I couldn't get used to it. For the first two months I just kept crying and nothing could make me happy. And I was no longer the same as before but after I got used to being here, things started getting better. I keep thinking of granny but I'm sure my life isn't lost. Now I must focus on school and other hobbies.

Redaktorka: Ty o víkendu chodíš do takzvané hostitelské péče, to je rodina, která se ti věnuje, jedete třeba na výlet?

Samuel: Oni nemají děti a já jim normálně říkám Jirko a paní se jmenuje Olga, tak normálně říkám Olgo. S nimi trávím čas.

Redaktorka: Můžu se zeptat na rodiče?

Samuel: Mám rodiče, ale jde tam o to, že moje máma bere omamné látky, které jsou zakázané, byla ve vězení. A když já jsem odcházel sem, tak mi slibovala, že si mě vezme a takové a já jsem si řekl, že s ní nechci nic mít společného, ať se jde svým životem a já si taky půjdu svým životem.

Redaktorka: A ty drogy, ta závislost na drogách, to je i ten důvod, proč se o tebe odmalinka nestarala?

Samuel: Ano, ano, je to tomu tak. Jako mít takovouto mámu, která to užívá, tak jako já jsem se za to styděl a k tomu není co dodat.

Redaktorka: Takže s mámou nejsi vůbec v kontaktu a s tátou také ne?

Samuel: Ano. Teď se můžeme přesunout klidně do hrací místnosti. Aha, ono je zamčeno.

Redaktorka: Tak jdeme k tetě pro klíče?

Samuel: Ano, všechny tety jsou fajn a tady máme jako kdo, co má dělat. Já mám kuchyň.

Redaktorka: Čtu tady vyluxovat, vytřít, utřít stůl a kuchyňskou desku.

Samuel: Dostáváme tady kapesný 200 korun nebo 300 korun za měsíc.

Redaktorka: A ty bys chtěl být fotbalista?

Samuel: Určitě jo, ale může třeba něco přijít, nějaké zranění nebo to, to s tím počítám.

Redaktorka: Třikrát v týdnu chodíš na tréninky?

Samuel: Hlavně mám tam skvělý kamarády, je tam s nimi legrace, určitě chci udělat nějakou průmyslovou školu a někam to posunout dál.

Redaktorka: Same, souhlasíš, že se za nějakou dobu zase sejdeme. Řekneme si, jak se máš?

Samuel: Jo, určitě jo, chtěl bych v tomhle pokračovat. Chtěl bych, aby to slyšeli také lidé, aby věděli, co takové dítě v dětském domově, co mu ten život prostě přinesl.

Redaktorka: Z dětského domova v Dolních Počernicích v Praze Veronika Hlaváčová, Radiožurnál.

Reporter: At weekends, you are in what is called “host care,” which is a family that takes care of you. Do you, for example, go on trips with them?

Samuel: They haven’t got any children and I just call them Jirka and Olga – that’s the lady’s name. I spend time with them.

Reporter: Can I ask you about your parents?

Samuel: I do have parents but the problem is that my mum is on drugs, which are illegal. She’s been to prison. And when I was leaving for this place, she promised to take care of me but I don’t want to have anything in common with her. I want her to go her way in life and I’ll go mine.

Reporter: Is her addiction to drugs the reason why she hasn’t taken care for you since you were little?

Samuel: Yes, that’s right. If you have a mum who’s on drugs, you feel ashamed of her. I’ve got nothing else to say to that.

Reporter: So, you’re in touch neither with your mum nor with your dad?

Samuel: No, I’m not. We can now go to the playroom. Oh, it’s locked.

Reporter: Shall we get the key from the house-mother?

Samuel: Yes. All the house-mothers here are nice. And here is who should be doing what. I’m in charge of the kitchen.

Reporter: It says vacuum, wipe the floor, wipe the table and the worktop.

Samuel: We get 200 or 300 crowns pocket money every month.

Reporter: And you’d like to be a footballer, right?

Samuel: Yes, definitely. But something might happen, you know, like an injury or something but I take that into account.

Reporter: You have training sessions three times a week, right?

Samuel: The main thing is I’ve got great friends here. They’re good fun. I know I want to go to a technical school to move forward.

Reporter: Sam, do you agree to meet again after some time? And then you’ll tell me how you are doing?

Samuel: Yes, of course, I’d like to continue this. I’d like other people to know what it’s like for a child to be in a children’s home and what life has brought to such a kid.

Reporter: From the children’s home in Dolní Počernice, Prague, Veronika Hlaváčová, Radiožurnál.

